

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'Υ'Λ

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΗΣ ΒΙΟΛΕΤΤΑΣ ΧΟΥΝΤΕΡ

(Από τὰ κατορθώματα του Σέρλοκ Χόλμς)

Ο Σέρλοκ Χόλμς άνοιξε νευρικά τὸ τηλεγράφημα πού του είχαν φέρει κ' έρριξε μια περιεργή ματιά. Έπειτα μού τὸ έδειξε, μ' ένα παραξενο χαμόγελο.

— Τὸ περιμένα, φιλε μου Ουάισον!... μού εἶπε.

Τὸ τηλεγράφημα έγραφε τὰ εξής:
«Έλάτε αὐριο τὸ μεσημέρι στὸ πανδοχεῖο τοῦ «Μαύρου Κύκνου» Σὰς
Βιολέττα Χούντερ. Κινδυνεύω περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ!...
Βιολέττα Χούντερ».

— «Α, εἶνε ἀπὸ τὴν ξανθὴ γκουβερνάντα! έκανα κατάπληκτος.

— Ἡ μνήμη σου εἶνε ἀξιοθαύμαστη! μού ἀπάντησε ὁ δάστημος ἀστυνομικός. Καί τώρα εμπρός! Μόλις προφθαίνουμε νὰ φύγουμε γιὰ τὸ Οὐϊντσεστερ!... Τὸ τραῖνο φθάνει ἐκεῖ πέρα στὶς έντεκα τὸ πρωί...

Ἐτοίμασα ἀμέσως μιὰ μικρὴ θαλίτσα κι' ἀκολούθησα τὸν φίλο μου. Ὁ Χόλμς κάθησε ἀναπαυτικὰ στὴ θέσι του, άνοιξε τὸν «Ἐσπερινὸ Ταχυδρόμο» καί βυθίστηκε στὸ διάβασμα τῶν πολιτικῶν εἰδήσεων. Ἐγώ, κυττάζοντας ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς βραδυνῆς έξοχῆ, συλλογιζόμενον τὴν

ἀλλόκοτη περιπέτεια τῆς Βιολέττας Χούντερ καί προσπαθοῦσα νὰ μαντεύω, ἐφαρμόζοντας τὴν μέθοδο τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, τί μπορούσε νὰ εἶχε συμβῆ σ' ἐκείνη τὴν ὥμορφη καί ξανθὴ γκουβερνάντα.

Ἡ Βιολέττα Χούντερ εἶχε έρθει στὸ γραφεῖο μας πρὸ δεκαπέντε περιήτου ἡμερῶν καί μᾶς εἶχε διηγηθῆ μιὰ περιεργή ἱστορία.

Τὸν τελευταῖον καιρὸ ἦταν γκουβερνάντα τῶν παιδιῶν τοῦ συνταγματάρχου Λάρσον, μὰ ξαφνικὰ βρέθηκε δίχως θέσι, γιατί ὁ Λάρσον έφυγε ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ γιὰ νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν Αὐστραλία. Ἡ Βιολέττα Χούντερ τότε, κατέφυγε σ' ένα μεγάλο μεσιτικὸ γραφεῖο γιὰ νὰ βρῆ δουλειὰ κι' ἐκεῖ ἀκριβῶς, ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες συνάντησε ἕναν μυστηριώδη ἄνθρωπο, τὸν μίστερ Ροῦμπεν Ρόμπινσον πού εἶχε ἕναν παλῆρὸ πύργο στὸ Οὐϊντσεστερ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὴ διάλεξε ἀνάμεσα σὲ πένηντα γκουβερνάντες, τῆς πρότεινε ἕνα πριγκηπικὸ μισθὸ καί τῆς έθεσε τοὺς εξής ὅρους: στὸ Οὐϊντσεστερ θὰ ἦταν γκουβερνάντα ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ ὀχτῶ χρόνων. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ γυναῖκα του ἦταν παραπολὺ ἰδιότροπη κ' εἶχε κάθε τόσο περιέργες κι' ἀνεξήγητες ἰδέες, ἡ γκουβερνάντα τους, δηλαδή ἡ Βιολέττα Χούντερ έπρεπε νὰ φορᾷ ὅποτε τῆς έλεγαν ἕνα μπλε μεταξωτὸ φόρεμα, νὰ κάθεται λίγη ὥρα ὅπου τῆς έδειχναν καί νὰ κάνη μερικὲς κινήσεις, σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις τους. Τέλος, έπρεπε νὰ κόψη πολὺ κοντὰ τὰ μακρὰ κ' ὑπέροχα ξανθὰ μαλλιά της.

Ἡ ὥμορφη γκουβερνάντα ἦταν πρόθυμη νὰ δεχθῆ ὅλους τοὺς ὅρους, μὰ μόλις ἄκουσε τὸν τελευταῖο, ἀρνήθηκε νὰ θυσιάσῃ τὸν μαλλιά της. Κ' έφυγε ἀπογοητευμένη, ὅταν ξαφνικὰ, ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες έλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν Ροῦμπεν Ρόμπινσον, πού τὴν παρακινούσε πάλι νὰ δεχθῆ αὐτὴν τὴν θέσι, διπλασιάζοντας τώρα τὸν μισθὸ της.

Ἡ Βιολέττα Χούντερ αὐτὴν τὴν φορὰ ἐγκατέλειψε ὅλους τοὺς ἐνδοιασμούς της κι' ἀποφάσισε νὰ θυσιάσῃ τὰ μαλλιά της. Εἶχε κάνει πολλὰ χρέη τὸν τελευταῖον καιρὸ καί ἡ ἀνεργία τὴν τρώμαζε...

Δέχθηκε λοιπὸν νὰ πάη ὡς γκουβερνάντα στοὺς Ρόμπινσον, μὰ προηγουμένως θεώρησε καλὸ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Σέρλοκ Χόλμς, νὰ τοῦ διηγηθῆ τὴν περιπέτεια της καί νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν συμβουλή του ἂν έπρεπε νὰ πάη στὸν Οὐϊντσεστερ. Ἐκεῖνος δὲν τῆς έκρυψε διόλου τὴν σκέψι του. Τῆς ὑπέδειξε ὅτι αὐτὴ ἡ θέσι ἦταν ἐπικίνδυνη. Ὡστόσο, ἀφοῦ ἦταν τολμηρὴ καί θαρρετὴ γυναῖκα, μπορούσε θαυμάσια νὰ δοκιμάσῃ τὴν τύχη της κι' ἂν

συνέβαινε κάτι, δὲν εἶχε νὰ κάνη τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ του τηλεγραφήσῃ.

Ἡ Βιολέττα Χούντερ λοιπὸν θὰ εἶχε βρεθῆ μπροστὰ σὲ κάποιον ζοφεροῦ μυστηρίου, γιατί πῶς ἄλλοιῶς μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ κανεὶς τὸ ξαφνικὸ τηλεγράφημά της πού εἶχαμε λάβει τὸ αἰογευμα; Μὰ τι τὴν εἶχε ἀρὰ γὰ ἀνιουχῆσει οἷόν πύργο τοῦ Οὐϊντσεστερ; Αὐτὸ θὰ τὸ μαθαίναμε σὲ λίγο.

Στὸ πανδοχεῖο τοῦ «Μαύρου Κύκνου» φτάσαμε στὶς έντεκα καί μ.σ. Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, πού δὲν εἶχε δειπνήσει στὸ τραῖνο, ζήτησε νὰ μας φέρουν ἀμέσως ἕνα ἀφθονο πρόγευμα κ' ὕστερα μ' ἄφησε μόνο στὸ δωμάτιο καί κατέβηκε γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὸν πύργο τοῦ Οὐϊντσεστερ καί τοὺς μυστηριώδεις Ρόμπινσον. Διάβαζα λοιπὸν τὶς πρωινὲς ἐφημερίδες, ὅταν ξαφνικὰ, στὶς δώδεκα ἀκριβῶς άνοιξε ἡ πόρτα καί μπήκε ταρυγμένη καί κατάχλωμη ἡ Βιολέττα Χούντερ.

— Ἐοὐχάστε, μίς Χούντερ... τῆς ἀπάντησα. Ἐδῶ εἶνε. Ἐάρθῃ ἀμέσως...

Διάβαζα τὶς πρωινὲς ἐφημερίδες, ὅταν...

Κι' ἀλήθεια ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούσθηκαν θήματα στὸν διάδρομο καί ὁ διάσημος ἀστυνομικός παρουσιάσθηκε στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας.

— Εἶμαι τόσο εὐτυχῆς πού ἦρθατε! φώναξε ἡ Βιολέττα Χούντερ. «Α, μίστερ Σέρλοκ Χόλμς, δὲν ξέρετε πόσο χρειάζομαι τὶς πολύτιμες συμβουλές σας!

— Μὰ τί συμβαίνει; τὴ ρώτησε χαμογελώντας ὁ ἀστυνομικός.

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως...

Ἐκανε ἡ μίς Χούντερ. Σήμερα πήρα ἄδεια ἀπὸ τὸν μίστερ Ρόμπινσον νάρθω ἐδῶ πέρα, μὰ πολὺ φοβᾶμαι ὅτι θὰ ὑποψιάσθηκε ποιὸς εἶνε ὁ σκοπὸς αὐτῆς τῆς ἀπουσίας μου... «Ας εἶνε, «Ας έρθουμε τώρα στὰ γεγονότα... Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι οἱ Ρόμπινσον μού φέρθηκαν μὲ καλὸν τρόπο. Μὰ ἐκεῖνο πού μού έκανε ἐντύπωσι ἦταν ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶνε λιγάκι τρελλή. Ὁ Ρόμπινσον παντρεύτηκε γιὰ δευτέρη φορὰ ἐδῶ κι' ἑφτά χρόνια. Τὸ μόνο δὲ παιδί πού εἶχε ἀπὸ τὴν πρώτη του γυναῖκα εἶνε μιὰ μεγάλη κόρη πού βρίσκεται σήμερα στὴ Φιλαδέλφεια, γιατί δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ τὴν μητριά της. Τὸ παιδάκι, τοῦ ὀποῖου εἶμαι γκουβερνάντα εἶνε τῆς κυρίας Ρόμπινσον, ἀπὸ τὸν πρῶτο της ἄνδρα πού τὸν χάρισε ἕνα χρόνο μόλις μετὰ τὸν γάμο τους. Ἡ κυρία Ρόμπινσον πού φαίνεται πῶς εἶνε λιγάκι τρελλή, ἔχει δίχως ἄλλο κάποιο φοβερὸ μυστικὸ πού τὴν βασανίζει, γιατί βυθίζεται κάθε

τόσο σὲ μιὰ στιγμὴ μελαγχολία...» Έπειτα, πολλές φορές, τὴν εἶδα νὰ κλαίη κρυφὰ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της...

»Τὶς δυὸ πρῶτες ἡμέρες λοιπὸν, πέρασα πολὺ ἥσυχα στὸν πύργο τοῦ Οὐϊντσεστερ. Τὴν τρίτη ἡμέρα, ἡ κυρία Ρόμπινσον, ὕστερ' ἀπὸ τὸ γεῦμα, ψιθύρισε κάτι στὸ αὐτὶ τοῦ συζύγου της. Ἐκεῖνος τότε μού εἶπε:

— Μίς Χούντερ, σᾶς εἶμεθα εὐγνώμονες πού κόψατε γιὰ χάριμας τὰ μακρὰ μαλλιά σας. Τώρα θὰ μᾶς κάνετε τὴ χάρι νὰ φορέσετε καί τὸ μπλε μεταξωτὸ φόρεμα. Θὰ τὸ βρῆτε στὸ δωμάτιό σας...

»Κι' ἀλήθεια, τὸ παραξενο αὐτὸ φόρεμα ἦταν ἄπάνω στὸ κρεββάτι μου. Ἐτσι, τὸ φόρεσα ἀμέσως καί κατέβηκα πάλι στὸ μεγάλο σαλόνι. Ἐκεῖ τότε οἱ Ρόμπινσον μὲ ὑποδέχθηκαν κατενθουσιασμένοι καί μ' ἔβαλαν νὰ καθῆσω μπροστὰ στὸ παράθυρο μὲ τὴν πλάτη γυρισμένη πρὸς τὸν δρόμο τοῦ Σούθαμπτων πού περνᾷ μπροστὰ ἀκριβῶς ἀπὸ τὸν κήπο τοῦ πύργου. Ὁ μίστερ Ρόμπινσον κατόπιν ἄρχισε νὰ μού διηγῆται διάφορες κοσμικὲς ἱστορίες πού μ' ἔκαναν νὰ ξεκαρδίζομαι κυριολεκτικὰ ἀπὸ τὰ γέλια. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα, μού εἶπε ὅτι δὲν

μὲ χρειάζοταν πειὰ κι' ὅ,τι μπορούσα ν' ἀλλάξω φόρεμα καὶ νὰ φροντίσω γιὰ τὸ παιδί τους.

»Υστερα ἀπὸ δυὸ ἡμέρες, ἕνα ἀπόγευμα πάλι, ἐπανελήθη ἡ ἴδια ἱστορία. Αὐτὴ τὴ φορά μάλιστα ὁ μίστερ Ρόμπινσον μοῦ ἔδω-
σε νὰ τοῦ διαβάσω μερικές σελίδες ἀπὸ ἕνα μυθιστόρημα. Κατό-
πιν, ξαφνικά μὲ διέκοψε καὶ μοῦ εἶπε πὼς ἤμουν ἐλεύθερη νὰ γυ-
ρίσω στὸ δωμάτιό μου...

»Μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε, μίστερ Χόλμς πόσο μὲ εἶχε σκανδα-
λίσαι αὐτὴ ἡ μεταμφίεσις. Ἐπειδὴ δὲ μ' ἔβαζαν νὰ κάθωμαι μὲ
τὴν πλάτη γυρισμένη πρὸς τὸ παράθυρο, μ' ἐπίασε μιὰ τρελλὴ
περιέργεια νὰ δῶ τί συνέβαινε στὸ δρόμο. Πὼς ὅμως ; Ἐπειδὴ
ἀπὸ ἕνα σωρὸ σκέψεις πού ἔκανα, βρῆκα τέλος ἕναν τρόπο. Ἐ-
κρυσά μέσα στὸ μαντήλι μου ἕνα καθρεφτάκι καὶ τὴν ἐπομένη
φορά πού μ' ἔβαλαν νὰ καθῆσω στὴ συνηθισμένη θέσι, καθὼς
γελοῦσα ἔφερα τάχα τὸ μαντήλι στὸ στόμα μου καὶ κύτταξα μιὰ
στιγμὴ μέσα στὸ καθρεφτάκι τίγινόνταν στὸ δρόμο. Ὁμολογῶ ὅτι
ἀπογοητεύθηκα. Ὁ δρόμος τοῦ Σούθαμπτον ἦταν ἔρημος ! Μὲ
τὴ δεύτερη φορά πού κύτταξα στὸν μικρὸ καθρέφτη μου, εἶδα
κοντὰ στὰ κάγκελλα τοῦ κήπου, ἕναν μεσόκοπο ἄνδρα, μὲ γκρι-
ζο κοστοῦμι καὶ μὲ συμπαθητικὸ πρόσωπο πού κύτταζε προσε-
κτικά πρὸς τὸ μέρος μου. Ἀμέσως κατέ-
βηκα τὸ μαντήλι μου καὶ κύτταξα στὰ μάτια
τὴν κυρία Ρόμπινσον. Ἐκείνη δὲν μοῦ εἶπε τί-
ποτε, μὰ κατάλαβα πὼς εἶχε ἀνακαλύψει τὸ
τέχνασμά μου, γιὰτὶ σηκώθηκε ἀμέσως καὶ
φώναξε στὸν ἄνδρα τῆς :

— Ροῦμπεν, εἶνε κάποιος ἀναιδὴς στὸ δρό-
μο πού κυττάζει ἐνοχλητικὰ τὴ μίς Χοῦντερ !.

— Μήπως εἶνε κανεὶς γνωστὸς σας ; Μὲ
ρώτησε κείνος.

— Ὁχι, τοῦ ἀπάντησα. Δὲν ξέρω κανένα
ἐδῶ πέρα !...

— Μπα ! Τὶ ἀναιδέια ! Φώναξε πάλι ἡ
κυρία Ρόμπινσον. Γυρίστε, παρακαλῶ καὶ
κάνετε τοῦ νόημα νὰ φύγη !... ἀγριέψτε !...

»Γιὰ νὰ μὴν παρεξηγηθῶ, ἀναγκάστηκα
νὰ ὑπακούσω. Ἡ κυρία Ρόμπινσον τότε ἔκλει-
σε τὶς κουρτίνες κι' ἐγὼ ξαναγύρισα στὸ
δωμάτιό μου. Ἀπὸ τότε δὲν ξαναφόρεσα τὸ
μπλε φόρεμα καὶ δὲν ξαναεἶδα τὸν ἄνθρωπο
μὲ τὸ γκριζο κοστοῦμι...

— Ἐξακολουθῆστε, μίς Χοῦντερ, τῆς εἶπε
τότε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Αὐτὴ ἡ περιπέτειά σας
ἔχει γιὰ μένα ἕνα πολὺ μεγάλο ἐνδιαφέρον.

— Θὰ σᾶς μιλήσω τώρα γιὰ τὸν πύργο...

τοῦ ἀπάντησε ἡ ξανθὴ γκουβερνάντα. Μίστερ
Χόλμς, τὸ οἰκοδόμημα αὐτὸ εἶνε μυστηριώ-
δες. Στὸ ἰσόγειο κάθεται ὁ ἐπιστάτης, ἕνας
μεθύστακας, μὲ τὴ γυναῖκα του. Στὸν κήπο,
ἅλη τὴ νύχτα τριγυρίζει ἕνα πελώριο πεινα-
σμένο σκυλί. Ἐτσι κανεὶς κλέφτης δὲν τολμά-
ει νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του ἐκεῖ μέσα. Τέλος
στὸ βάθος τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος τοῦ πύ-
ργου ὑπάρχει μιὰ μυστηριώδης εἴσοδος πού
ὁδηγεῖ σ' ἕνα ἀπόκρυφο διαμέρισμα. Πολλές
φορὲς εἶδα τὸν μίστερ Ρόμπινσον νὰ ἐξαφα-
νίζεται ἐκεῖ πέρα. Φυσικά, τὸ κρυφὸ αὐτὸ δια-
μέρισμα μὲ σκανδάλισε καὶ προχθὲς τὸ βρά-
δυ, περνώντας ἔξω ἀπ' τὴν εἴσοδό του, εἶδα
κατάπληκτη τὸ κλειδὶ ξεχασμένο στὴν πόρτα.
Θὰ τὸ εἶχε ἀφήσει ὁ ἐπιστάτης, πού θὰ ἦταν
πάλι μεθυσμένος, γιὰτὶ κι' αὐτὸς ἔμπαινε
πολλές φορὲς ἐκεῖ μέσα... Περίεργη λοιπὸν

ν' ἀνακαλύψω τί κρυβόταν ἐκεῖ πέρα, ἔσπρω-
ξα τὴν πόρτα, ἠπρώθηκα στὸ σκοτεινὸ διά-
δρομο κι' ἔφτασα ἔξω ἀπὸ ἕνα δωμάτιο, στὸ κάτω μέρος τῆς
πόρτας τοῦ οὐοῦ φαινόταν μιὰ λουρίδα φωτὸς. Στάθηκα σα-
στισμένη μπροστὰ σ' αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψι ὅταν ξαφνικά, στὴ
λουρίδα ἐκείνητου φωτὸς εἶδα νὰ περνᾷ κάποια σκιά. Ἐνας
ἄνθρωπος ἦταν μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ μυστηριώδες δωμάτιο !... Μὰ
ποῖός ; Ὁ τρόμος μου ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε τὸ ἔβουλα στὰ
πόδια καὶ βγήκα τρέχοντας ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ διάδρομο. Μὰ στὴν
ἔξοδο, ἔπεσα πάνω στὸν μίστερ Ρόμπινσον. Ἐκεῖνος μὲ ἀγριο-
κύτταξε καὶ κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του μοῦ φώναξε :

— Μίς Χοῦντερ, ἂν σᾶς ξαναπιάσω ἐδῶ πέρα, θὰ σᾶς ρίξω
στὸ σκυλί μου νὰ σᾶς κατασπαράξῃ !...
Ἐτσι πῆρα τὴν ἀπόφασιν ἄλλη μέρα νὰ σᾶς τηλεγραφήσω
μίστερ Χόλμς γιὰ νὰ διαφωτίσετε, ἐσεῖς, αὐτὸ τὸ ζοφερὸ μυσ-
τήριον. Ὁ ἐπιστάτης εἶνε μεθυσμένος ἀκόμη κ' οἱ Ρόμπινσον σή-
μερα λείπουν ἀπὸ τὸν πύργο, γιὰτὶ πῆγαν νὰ ἐπισκεφθοῦν κάτι
φίλους τους. Δὲν θὰ γυρίσουν παρὰ μόνο τὸ βράδυ...
Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἔτριψε τὰ χέρια του εὐχαριστημένος.
— Πρώτης τάξεως ὑπόθεσις ! ψιθύρισε. Μίς Χοῦντερ, πρέπει
νὰ φύγετε ἀμέσως καὶ μὲ κάθε τρόπο νὰ προσπαθήσετε νὰ κλει-
δώσετε μέσα στὸ διαμέρισμά της τὴ γυναῖκα τοῦ ἐπιστάτη γιὰ

νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανεὶς στὶς ἔρευνές μας. Σὲ λίγο θὰ ἔρθου-
με στὸν πύργο...

Ἡ ὡμορφὴ Βιολέττα Χοῦντερ ἔφυγε γρήγορα γιὰ νὰ ἀπομο-
νώσῃ τὴν ἐπιστάτρια κ' ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα μᾶς δέχτηκε ὀλό-
χαρη στὸν πύργο...

— Ἐμπρός !... Ἐμπρός !... Ἀπὸ δῶ εἶνε τὸ ἀπόκρυφο διαμέ-
ρισμα ! μᾶς φώναξε.

Καὶ μᾶς ὠδήγησε στὴν ἀριστερὴ πτέρυγα τοῦ πύργου.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς τότε ἀνοῖξε μ' ἕνα ἀντικλεῖδι τὴν μυστηριώ-
δη εἴσοδο, ἀκολούθησε τὴν ξανθὴ γκουβερνάντα στὸ σκοτεινὸ
διάδρομο κι' ἀνοῖξε μ' ἕνα ἄλλο ἀντικλεῖδι τὸ ἀπόκρυφο δωμάτιο.
Μὰ ἦταν ἄδειο !... Δὲν ἦταν κανεὶς ἐκεῖ μέσα. Ὡστόσο τὸ τα-
βάνι εἶχε μιὰ μεγάλη τρύπα κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἔπεφτε στὴ μέση τοῦ
δωματίου μιὰ ἀνεμόσκαλα !

Ὁ Ρόμπινσον εἶνε παμπόνηρος ! Φώναξε ὁ Σέρλοκ Χόλμς.
Τρύπησε τὴ στέγη κι' ἀπήγαγε κρυφὰ τὸ πρόσωπο πού ἦταν
φυλακισμένο ἐκεῖ μέσα !...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως ἀκούσθηκαν βαρεῖα βήματα στὸν διά-
δρομο καὶ σὲ λίγο παρουσιάσθηκε μπροστὰ μας ὁ ἀλκοολικὸς
ἐπιστάτης τοῦ πύργου.

— Κλέφτες ! Λωποδύτες ! μᾶς φώναξε, μό-
λις μᾶς εἶδε. Τώρα θ' ἀπολύσω τὸ σκυλί νὰ
σᾶς κατασπαράξῃ ! Ἐχει νὰ φάῃ τρεῖς ἡ-
μέρες !...

Κι' ὠρμησε γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ἀ-
πειλή του.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἔβγαλε τὸ πιστόλι του
καὶ τὸν ἀπέσπρωξε. Σὲ λίγο, ἀκούσαμε τρο-
μακτικὰ ὑβρισμάτα καὶ φωνές πόνου. Ἐ-
πειτα, μιὰ πιστολιά. Τὸ σκυλί εἶχε χυμῆξει
πάνω στὸν μεθυσμένο ἐπιστάτη κι' ὁ Σέρ-
λοκ Χόλμς γιὰ νὰ σώσῃ, ἀναγκάστηκε
νὰ τὸ σκοτώσῃ. Ἐπειτα, γύρισε κ' εἶπε τῆς
Βιολέττας Χοῦντερ.

— Πρέπει νὰ ἐλευθερώσετε γρήγορα τὴν ἐ-
πιστάτρια... Μπορεῖ νὰ ξέρῃ τίποτε γι' αὐτὸ
τὸ μυστήριον τοῦ πύργου.

Ἡ ξανθὴ γκουβερνάντα ἔτρεξε ἀμέσως κ'
ἔξετέλεσε τὴ διαταγὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ἡ
ἐπιστάτρια τότε, ὅταν ἔμαθε πὼς εἶχε νὰ κά-
νῃ μὲ τὸν διάσημο Σέρλοκ Χόλμς, χαμογέ-
λισε παράξεννα κ' ἔλυσε τὴ γλώσσα τῆς.

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως τί συνέβη...
εἶπε, λιγάκι συσπασμένη. Τώρα πειὰ δὲν φο-
βάμαι τίποτε, γιὰτὶ ἡ μίς Ἀλίκη θρίσκειται
σὲ καλὰ χέρια !...

— Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ μίς Ἀλίκη ; τὴ ρώτη-
σε ὁ Σέρλοκ Χόλμς.

— Εἶνε ἡ κορὴ τοῦ μίστερ Ρόμπινσον ! τοῦ
ἀπάντησε ἡ ἐπιστάτρια. Ἡ μίς Ἀλίκη ἐδῶ
καὶ λίγον καιρὸ ἐκκληρονόμησε ἀπὸ μιὰ θεία
τῆς, μιὰ κολοσσισίαν περιουσία. Σχεδίαζε λοι-
πὸν νὰ παντρευτῆ τὸν ἄνδρα πού ἀγαποῦσε
καὶ νὰ ἐγκατασταθῇ μαζί μου στὸ Λονδίνο,
χωρὶς νὰ λογαριάσῃ ὅμως τοὺς σκοποὺς τοῦ
πατέρα τῆς, τὸ μίστερ Ρόμπινσον. Ὁ πατέ-
ρας τῆς ἠθέλησε νὰ ἔχῃ στὰ χέρια του τὴν
περιουσία τῆς καὶ γι' αὐτὸ ματαίωσε τὸν γάμο
τῆς καὶ τῆς ἀπαγόρευσε νὰ ξαναδῆ τὸν ἀγα-
πημένο της. Ἐν μίστερ Τζάκ Φόλερ, ὁ ὁποῖ-
ος δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὴν τὴν πα-
ράξενη ἐπιμελιὴ τοῦ μίστερ Ρόμπινσον πού
δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν κόρη του. Ἀρχι-
σε λοιπὸν νὰ τριγυρίζῃ ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο,
μήπως κατόρθωνε νὰ δῆ τὴ μίς Ἀλίκη, μὰ

στὴν ἀρχὴ ὅλοι οἱ κόποι του πηγαιναν χαμένοι, γιὰτὶ ὁ μίστερ
Ρόμπινσον εἶχε φυλακίσει τὴν κόρη του σ' ἐκεῖνο τὸ ἀπόκρυφο
δωμάτιο, στὴν ἀριστερὴ πτέρυγα τοῦ πύργου...

— Κι' ὅλα τ' ἄλλα γεγονότα ἐξηγοῦνται μὲ τὸν διαυγέστερο
τρόπο !... Συνέχισε τότε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Ὁ μίστερ Ρόμπινσον
φοβήθηκε μήπως ὁ Τζάκ Φόλερ καταλάβῃ τὴν ἀπομόνωσιν τῆς
μῖς Ἀλίκης κ' ἔφερε ἀπὸ τὸ Λονδίνο τὴ Βιολέττα Χοῦντερ πού
τῆς μοιάζει κ' ἔχει τὸ ἴδιο χρῶμα τῶν μαλλιών. Μὲ τὸ τέχνα-
σμα αὐτὸ καὶ μὲ τὰ ἄγρια νοήματα πού θὰ τοῦ ἔκανε ἡ μίς
Βιολέττα ἀπὸ τὸ παράθυρο, εἶχε τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ ἀπογοή-
τευε γρήγορα τὸν ἐρωτευμένο ἄνδρα μὲ τὸ γκριζο κοστοῦμι.
Ἐκεῖνος ὅμως πού ἤξερε τὰ αἰσθήματα τῆς μῖς Ἀλίκης, ἀπε-
φάσισε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ. Καὶ σήμερα τὸ πρῶν, ὅταν εἶδε τοὺς
Ρόμπινσον νὰ φεύγουν ἀπὸ τὸν πύργο, τρύπωσε στὸν κήπο κρυ-
φά, ἀνέθηκε στὴ σκεπὴ τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος, πού εἶνε ἡ πιὸ
χαμηλὴ ἀπ' ὅλες κ' ἔρριξε ἀπὸ ἐκεῖ μιὰ ἀνεμόσκαλα μέσα στὸ
δωμάτιο τῆς ἀγαπημένης του. Ἐτσι, τὴν ἔσωσε, τὴν πῆρε μα-
ζὺ του καὶ τώρα θὰ ταξιδεύουν δίχως ἄλλο γιὰ τὸ Λονδίνο !...

— Περίεργο ! ἔκανε κατάπληκτη ἡ Βιολέττα Χοῦντερ. Πὼς
(Συνέχεια στὴν σελίδα 44)

... Ἐνοῖξε ἔξαφνα ἡ πόρτα καὶ μπῆκε
μέσα τρομαγμένη ἡ Βιολέττα Χοῦντερ

Ο ΜΙΚΡΟΤΕΡΟΣ ΚΙ' Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 21)

ταστροφή, δηλαδή, από εκείνες που δεν τις περιμένει κανείς. Για συλλογισθήτε. Θέλω μισό χιλιόφραγκο την ημέρα μόνο και μόνο για τὸ φαγητό μου και τὸ κρασί μου. Πιερικό είναι νὰ σὰς πῶ ὅτι δὲν πίνω θέβαια δυὸ πτηρία, ὅπως ὁλος ὁ κόσμος, ἀλλὰ δυὸ μποτίλλιες κάθε φορά. Κι' ὡστόσο δὲν εἶμαι μέυσορ. Κάθε ἄλλο. Θὰ μπορούσα νὰ πῶ ἕνα ὀλόκληρο βαρέλι και νὰ καταβροχθίσω ἕνα ὀλόκληρο ἀρνὶ ἂν δὲν εἶχα τὸν «μάνατζέρ» μου ποὺ ἐπιβλέπει διαρκῶς τὴν «δίαίτά» μου. Κι' ὁ λόγος εἶνε ὅτι θέλει νὰ μὲ κάνει πρωταθλητὴ τοῦ κόσμου στὴν πυγμαχία. Μά, καθὼς θὰ προσέξατε, εἶμαι διπλάσιος ἀπὸ τὸν Καρνερα!... Πρὸς τὸ παρὸν, κερδίζω τὴ ζωὴ μου μὲ ἐπιδείξεις στὰ μιουζικ-χῶλ...

— Κ' εἶσατε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴ ζωὴ σας ;

— Εὐχαριστημένος... ἔκανε μὲ πίκρα ὁ Μίτου Γκοζέα. Πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶνε εὐχαριστημένος ὅταν βλέπη ὅτι ἡ γυναίκες τὸν κυττάζουν μόνο μὲ περιεργεια... Μέχρι σήμερα δὲν εἶχα κανένα εἰδύλλιο μὲ μιά γυναίκα... Εἶχα ὡστόσο μιά περιπέτεια μὲ μιά... φάλαινα. Σ' ἕνα ἵπποδρόμιο, στὴ Ρουμανία, ὅπου ἔκανα τὴν πρώτη μου ἐμφάνισι, ἐνέπνευσα ἕναν παράφορο ἔρωτα, σὲ μιά γυναίκα - κολοσό, στὴν πιὸ χοντρή γυναίκα τοῦ κόσμου. Αὐτὸ φυσικὰ τὸ εἰδύλλιο, ἐνῶ μὲ διασκέδαζε στὴν ἀρχή, στὸ τέλος μ' ἔκανε νὰ μετανοήσω πικρά, γιατί αὐτὴ ἡ γυναίκα - φάλαινα, ὅταν ἀρνήθηκα νὰ τὴν παντρευτῶ, ἀπεπειράθη ν' αὐτοκτονήση. Μά τὸ πάχος τῆς τὴν ἔσωσε... Ἡ σφαῖρα διέσχισε τὸ λίπος, χωρὶς νὰ πειράξη διόλου τὴν καρδιά τῆς. Κ' ἔτσι, δὲν ἔχω εὐτυχῶς κανένα θάρος στὴν συνείδησί μου...

— Μά, μήπως ἔχετε παράπονο ἀπὸ τὶς Παρισινές ;

— "Ὁχι, θέβαια... ἔκανε ὁ «γίγας». Μά τί νὰ σὰς πῶ; Ὁ θαυμασμός ποὺ μοῦ δείχνουν εἶνε κάπως παράξενος. Εἶνε μιά περιεργεια ποὺ φτάνει πολλές φορές τὰ ὅρια τῆς ἀδιακρισίας... Κι' ὁμως ἐγὼ δὲν ζητῶ ἐφήμερες ἐρωτικὲς περιπέτειες, ἀλλὰ ἕνα τρυφερὸ αἶσθημα, ἕνα φλογερὸ ἔρωτα...

— Ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸς ὁ αἰσθηματικὸς γίγας μὲ τρόμαξε. Ποτὲ δὲν θὰ μπορούσα νὰ φαντασθῶ ὅτι ἔχει τόση ἀφέλεια. Μά δὲν εἶνε μεγάλος. Μόλις ἔκλεισε τὰ 21 χρόνια. Εἶνε ἀκόμη ἕνα παιδί. Ὁ «μάνατζέρ» τοῦ μοῦ ἐξωμολογήθηκε ὅτι εἶνε ἡσυχος και φρόνιμος σὰν κορίτσι. Μά, καμμιά φυρά, ὅταν τὸν πιάνη ὁ θυμός, τὸ καλύτερο ποὺ ἔχει νὰ κάνει κανεὶς εἶνε νὰ χαθῆ ἀπὸ τὰ μάτια του.

— Μπορεῖ νὰ μοῦ σπᾶση τὸ κεφάλι μὲ μιά γρυθιά, μοῦ εἶπε ὁ «μάνατζέρ» του, ὅπως ἐσεῖς σπᾶτε ἕνα καρύδι.

— Ὁ Μίτου Γκοζέα ἔχει ὕψος 2 μέτρα και 26 πόντους και ζυγίζει σωστὰ 150 κιλά. Αὐτὸ ὁμως δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ θεωρῆ ὡς τὸν πιὸ καλὸ και πιὸ ἀγαπημένο φίλο του, τὸν «καπετάνιο» Ρίττερ, τὸν μικρότερον ἀνθρώπου τοῦ κόσμου.

ΤΟ ΜΟΙΡΟΛΟΪ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 32)

μῆρης. Ἴσιος και ἐπίσημος, ἀκίνητος και μεγαλοπρεπὴς στὸ νεκροτόλισμά του, κοίτονταν ἐκεῖ, ἐμπρός, προσμένοντας τοὺς αἰνους και τοὺς ὕμνους του, ἀπ' τὴ μοιρολογίστρα. Και τότε εἶδε και αὐτὴ, τὸ φτωχικὸ τῆς, τὰ γυμνά και τὰ ξυπόλητα παιδιά τῆς, ποὺ «ἀλικουτοῦσαν» (κάνανε στὰ μάτια) γιὰ ψωμί, νὰ τὴν περιμένουν, ὅλη τὴν νύχτα, μοναχὰ και πεινασμένα γιὰ νὰ τοὺς πᾶη ἕνα κόσκινο κουκιά, τοῦ θρήνου τῆς τὴν πληρωμὴ. Και ἕνα παράπονο πικρὸ, ἐξέσπασε ἀντὶ γιὰ μοιρολόγι, ἀπὸ τὸ στόμα τῆς πρὸς τὸν νεκρό:

Ἐξάπλωσε κ' ἐτέντωσε, Καρμίρη μου,
μὰ τὰ κοινὰ νὰί λίγα, κακομοίρη μου.

Στὸ ἀνεπᾶντεχο αὐτό, ἡ δικολογία (συγγενεὶς) τοῦ πεθαμένου ἀπόμεινε:

— "Ἰντα ν' αὐτά, κυρά - Ζαμπιά ;

Μά ἐκεῖνη σκυμμένη ἀπάνω στὸν νεκρό, ἀδιάφορη, μοιρολογούσε τὴν κατάστασί τῆς:

Τὶ ξάπλωσε και τέντωσε, Καρμίρη μου
μὰ τὰ κοινὰ νὰί λίγα, κακομοίρη μου !

— Σοῦ, σοῦ, σοῦ, σοῦ, ἀναταράχθηκε τὸ συγγενολοῖ, μ' ἐκεῖνα ποὺ γροικοῦσαν. Μά ὁ Κατσανεβάκης ἐπετάχτηκε και εἶπε στοὺς ἄλλους:

— Λίγα τῆς φανῆκαν τὰ κουκιά δά. Δῶστε τῆς ἀκόμα κι' ἄς εἶνε και ἕνα γομάρι (φορτίον ζῶου).

Πάλι, σοῦ, σοῦ, σοῦ, ἡ δικολογία.

Και πάλι, πετάχτηκε ὁ Κατσανεβάκης:

— Πές τα καλά, μωρὴ Ζαμπιά και χάρισμά σου, δυὸ μουζούρια, μὲ κουκιά, κι' ἀκόμα ἕνα κουροῦπι λάδι παραπάνω.

— Δόξα νὰ ἔχη ὁ Θεός, ἐσκέφθη ἡ Ζαμπιά και θάχουν τώρα τὰ παιδιά μου, γιὰ νὰ τρῶνε, ὡς τὴ Μεγάλη τῆ Σαρακοστή!... Ἄχ, Καρμίρη, Καρμιράκη μου, γιατί καῦμενε, νὰ μὴ πέθαινες, δυὸ-τρεις, φορές τὸν χρόνο!...

Και τὸ μοιρολόι τότε, ἄργισε σωστὰ. λυπητερό, σπαραξικάρδιο...
ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

«Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ ΤΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΜΟΥ ΧΡΟΝΩΝ...»

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 24)

— "Ελα νὰ πῆς ἕνα κρασί !

Στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκα. Ἄλλ' ὁ Πασὲν ἐπέμεινε. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του, τόνος ἐπιτακτικὸς, μὲ ξάφνιασε. Ποτὲ ὁ καλλιτέχνης αὐτὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐπιβληθῆ στοὺς ἄλλους. Ἡ ἔμφυτος ευγενειὰ του, ἡ διακριτικότης του και ὁ φόβος μήπως γίνῃ δυσάρεστος, τὸν ἐμπόδιζαν νὰ φανῆ ἀπαιτητικὸς. Ἐκεῖνο τὸ θράδυ ὁμως...

— "Ελα, σὲ παρακαλῶ, νὰ πῆς ἕνα κρασί! ἐπανέλαθε.

Δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ χαλάσω τὸ χατήρι.

Ἐξ ἄλλου, τίποτα στὴν συμπεριφορὰ τοῦ Πασὲν δὲν μαρτυροῦσε ὅτι εἶχε λάβει τὴν ἀπόφασιν νὰ σκοταβῆ ἐκεῖνο τὸ πρωῖ...

Μεῖναμε μισὴ περίπου ὥρα στὸ μπάρ. Κατὰ τὴν συνήθειά του, ὁ ζωγράφος ἐκέρασε τοὺς λιγοστοὺς θαμῶνας τοῦ κέντρου — μερικοὺς σωφέρ, δυὸ - τρεῖς κακονυχτισμένες γυναίκες ἐλαφρῶν ἡθῶν... Νύσταξα, ὁμως, και δὲν μπορούσα νὰ μείνω πειὰ. Σὲ μιά στιγμή, σηκώθηκα και καληνύχτισα τὸν Πασέν. Ἐκεῖνος δὲν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ νὰ μὲ κρατήσῃ. Τὸν εἶδα μονάχα νὰ κατεβάσῃ περισσότερο τὸ καπέλλο του στὰ μάτια του, ἴσως γιὰ νὰ μὴ ἀντικρύσω τὸ βλέμμα του.

Εἶχα ἀπομακρυνθῆ κάμποσα βήματα ἀπὸ τὸ μπάρ, ὅταν ἄκουσα τὸν Πασέν νὰ μὲ φωνάζῃ.

— Δὲν μὲ συνοδεύεις τοῦλάχιστον ὡς τὸ σπίτι ; μὲ ρώτησε.

— Εὐχαριστὸς ! τοῦ ἀποκρίθηκα...

...Ἄλλοιμον ! Δὲν μπορούσα νὰ φαντασθῶ ὅτι μετὰ πέντε περίπου λεπτά τῆς ὥρας ἀπὸ τὴν στιγμή ποὺ χωριστήκαμε, ὁ Πασέν θ' ἄνοιγε τὶς φλέβες τῶν χεριῶν του μ' ἕνα ξυράφι και θὰ κρεμιόταν ἀπὸ ἕνα καρφι, πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου του !... Γιατί τὸ ἔκαμε αὐτό; Δὲν εἶπε σὲ κανένα τὸ μυστικὸ του. Φαντάζομαι ὁμως, ὅτι ὁ ἀνατολίτης αὐτὸς θὰ αὐτοκτόνησε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ μεταφέρῃ στὴν πραγματικότητα τὰ ἐξαισια ὀράματα τῆς «Χαλιμάς»...

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ...

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 18)

σπάθησε νὰ ξεγελάσῃ τὸ γουρουνάκι. Πῆγε λοιπὸν και τὸ θρήκε στὸ σπιτάκι του και τοῦ εἶπε:

— Σήμερα τὸ ἀπόγευμα, θὰ γίνῃ πανηγῦρι στὸ χωριό. Θάρθῶ νὰ σὲ πάρω στὶς τρεῖς.

Τὸ γουρουνάκι, ὁμως, ξεκίνησε ἀπὸ τὴν καλύβα του στὶς 2.30'. Στὸ πανηγῦρι, ἀγόρασε ἕνα μικρὸ βαρέλι, ποὺ τὸ θρήκε σὲ καλὴ τιμὴ. Και γύρισε σπιτί του, ὅταν εἶδε ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἐνὸς βουνοῦ, τὸν λύκο ν' ἀνεβαίνει τὴν πλαγιά λαχανιασμένος. Πῆδησε ἀμέσως τότε μέσα στὸ βαρέλι και ἄρχισε νὰ κατακυλᾶ τὴν βουνοπλαγιά. Ὁ λύκος φοβήθηκε, ὅταν εἶδε τὸ παράδοξο τέρας και τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

Τὸ θράδυ, ξαναπῆγε στὴν καλύβα, γιὰ νὰ διηγηθῆ στὸ γουρουνάκι τὴν περιπέτειά του. Δὲν τοῦ ἔμενε καμμιά ἀμφιβολία ὅτι στὸ βαρέλι ἐκεῖνο ἦταν τρυπωμένη μιά μάγισσα. Ὅταν τὸ γουρουνάκι τ' ἄκουσε αὐτά, ἄρχισε νὰ γελάῃ δυνατὰ, μὰ τόσο δυνατὰ, ὥστε ὁ λύκος, τρελλὸς ἀπὸ τὸν ὕμνο του, πῆδησε στὰ κεραμίδια τοῦ σπιτιοῦ, παρ' ὅλα τὰ γεράματά του, και μπῆκε ἀπὸ τὴν καμινάδα, ἀποφασισμένος νὰ καταβροχθίσῃ τὸ γουρουνάκι. Δὲν ἦταν, ὁμως, τυχερός. Γιατί τὴν μέρα κείνη, τὸ γουρουνάκι εἶχε ἀνάψει φωτιά νὰ ψῆσῃ ψωμί. Και, σὲ μιά στιγμή, ὁ γέρο-λύκος ἔπεσε ἀνάμεσα στὶς φλόγες... Ὑστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα ἦταν ψημένος. Και τὸ γουρουνάκι τὸν ἔφαγε, ὅχι ἐπειδὴ πεινοῦσε, μὰ ἀπὸ ἕνα πείσμα, ἀδιάφορο ἂν ἔπαθε βαρυστομαχία...

Κ' ἔτσι, ὁ λύκος, ἀντὶ νὰ φᾶη τὸ γουρουνάκι, φαγώθηκε ἀπὸ ἐκεῖνο !

Η ΓΙΑΓΙΑ

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΒΙΟΛΕΤΤΑΣ ΧΟΥΝΤΕΡ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 35)

ἤξερε ὁ μίστερ Φόλερ ὅτι ἡ μὲς Ἀλίκη ἦταν φυλακισμένη στὴν ἀριστερὴ πτέρυγα τοῦ πύργου, κι' ἀκριβῶς στὸ βάθος τῆς;

— Τὸ ἔμαθε ἀπὸ τὸν ἐπιστάτη... τῆς ἐξήγησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς χαμογελῶντας. Ὁ πάνδοχος τοῦ «Μαύρου Κύκνου» μοῦ εἶπε σήμερα τὸ μεσημέρι ὅτι ἕνας κύριος μὲ γκριζὸ κοστοῦμι εἶχε κεράσει προχθὲς τὸ θράδυ μιά μποτίλλια οὔισκου τὸν ἐπιστάτη τοῦ Ρόμπινσον κι' ὅτι προσπαθοῦσε νὰ μάθῃ κάποιο μυστικὸ ἀπὸ τὶς φλυαρίες τοῦ μεθυσμένου... Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ὁ μίστερ Φόλερ εἶνε ἕνας ἔξυπνος και τολμηρὸς ἀνθρώπος. Ἄν τὸν συναντήσω καμμιά ἡμέρα στὸ Λονδίνο, θὰ τοῦ σφίξω τὸ χέρι ἐγκάρδια, ὅπως τοῦ ἀξίζει!...

Και ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς κατόπιν ἐπρόσθεσε:

— Και τώρα, μὲς Χούντερ, ἔλατε νὰ φύγουμε μαζύ... Θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ σὰς θρῶ μιά καλὴ θέσι στὸ Λονδίνο. Ἐδῶ πέρα, ὁ μίστερ Ρόμπινσον δὲν σὰς χρειάζεται πειὰ...

Κι' ἀλήθεια, ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἡ μὲς Βιολέττα Χούντερ ἀνελάμβανε τὴ διεύθυνσι τοῦ παιδικοῦ τμήματος σ' ἕνα μεγάλο παρθεναγωγεῖο τοῦ Λονδίνου.

KONAN NTO'YΛ